

Peter H. Reynolds

Εκδόσεις: ΑΙΣΩΠΟΣ

Μετάφραση: Άννα Παπασταύρου

Το μάθημα της ζωγραφικής είχε τελειώσει, αλλά η Λία δεν έλεγε να ξεκολλήσει απ' το θρανίο της.

Το χαρτί της ήταν άδειο.

Η δασκάλα της Λία έσκυψε πάνω στο κάτασπρο χαρτί.

«Α! Μια πολική αρκούδα σε χιονοθύελλα», είπε.

«Πολύ αστείο!» είπε μουτρωμένη η Λία.

«Αφού, σας λέω, ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΩ!»

Η δασκάλα της Λία χαμογέλασε.

«Έλα, φτιάξε κάτι. Μια γραμμή, μια τελεία έστω...»

Κάνε με θάρρος την αρχή κι ότι βγει...»

Άρπαξε τότε η Λία ένα μαρκαδόρο και κάρφωσε με μανία τη μύτη του στο χαρτί.

«Ορίστε!» .

Η δασκάλα πήρε στα χέρια της το χαρτί και το κοίταξε με μεγάλη προσοχή.

«Μμμ», έκανε.

Έσπρωξε το χαρτί προς τη Λία και είπε αργά και σοβαρά: «τώρα βάλε την υπογραφή σου».

Η Λία στάθηκε συλλογισμένη.

«Ε, καλά, μπορεί να μην ξέρω να ζωγραφίζω, αλλά τ' όνομα μου ΞΕΡΩ να το γράφω».

Την επόμενη βδομάδα η Λία ήρθε στο μάθημα ζωγραφικής και τι να δει;

Πάνω από την έδρα της δασκάλας, μέσα σε μια σκαλιστή χρυσή κορνίζα, καμάρωνε μια τελεία!

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΑ!

«Πφφφ! Μπορώ να κάνω και πιο ωραίες τελείες απ' ΑΥΤΗΝ!» Άνοιξε το κουτί με τις νερομπογιές της, που δεν τις είχε χρησιμοποιήσει ποτέ, και στρώθηκε στη δουλειά.

Ζωγράφιζε, ζωγράφιζε ασταμάτητα η Λία.

Μια κόκκινη τελεία. Μια μοβ τελεία. Μια κίτρινη τελεία. Μια μπλε τελεία. (...)